

Paralelné varovania – číslo tri

Zmocnenie prorockých posolstiev: postupný proces skúšania anjelov Zjavenia

Jeff Pippenger
2023-08-08

V predchádzajúcom článku sme uzavreli konštatovaním, že všetci traja anjeli zo štrnástej kapitoly Zjavenia majú vo svojich rukách posolstvo. Druhý a tretí anjel sú opísaní tak, že so svojim posolstvom pri svojom zostúpení nesú „zvitok“. Každý anjel predstavuje posolstvo a príchod každého posolstva vyvoláva určitý účinok. Prvý anjel prišiel v roku 1798. Toto posolstvo bolo odpečatené a rozmohlo sa poznanie o blížiacom sa súde. Toto rozmnoženie poznania vytvorilo dve triedy uctievačov. Keď prišiel druhý anjel, posolstvo o páde protestantov bolo odpečatené, došlo k rozmnoženiu poznania a boli vytvorené dve triedy. Keď posolstvo Polnočného volania prišlo 22. októbra 1844, bolo odpečatené na táborovom zhromaždení v Exeteri a došlo k rozmnoženiu poznania a boli vytvorené dve triedy panien. Keď tretí anjel prišiel 22. októbra 1844, posolstvo tretieho anjela a všetko, čo predstavuje, bolo odpečatené, došlo k rozmnoženiu poznania a boli vytvorené dve triedy.

Ďalšia vlastnosť, ktorú možno nájsť u anjelov, súvisí so zmocnením anjelových posolstiev. Posolstvo druhého anjela bolo zmocnené posolstvom Polnočného volania, ako ukázal predchádzajúci článok, avšak Polnočné volanie nie je znázornené jedným anjelom, ale mnohými anjelmi. Dejiny, ktoré zodpovedali druhému anjelovi a Polnočnému volaniu, ukazujú, že posolstvo druhého anjela bolo zmocnené, keď sa s ním spojilo Polnočné volanie. V tej istej knihe sa nám hovorí:

„Videla som anjelov, ako sa v nebi ponáhľajú sem a tam. Zostupovali na zem a opäť vystupovali do neba, pripravujúc sa na naplnenie nejakej dôležitej udalosti. Potom som uvidela iného mocného anjela, povereného zostúpiť na zem, spojiť svoj hlas s tretím anjelom a dodať jeho posolstvu moc a silu. Anjelovi bola udelená veľká moc a sláva, a keď zostupoval, zem bola osvietená jeho slávou. Svetlo, ktoré išlo pred týmto anjelom a nasledovalo za ním, prenikalo všade, keď mocne volal silným hlasom a hovoril: Padol, padol Babylon veľký a stal sa príbytkom démonov, útočiskom každého nečistého ducha a klietkou každého nečistého a ohavného vtáka. Posolstvo o páde Babylona, ako bolo dané druhým anjelom, je dané znova, s dodatkom o skazenostiach, ktoré od roku 1844 vnikali do cirkví. Dielo tohto anjela prichádza v pravý čas a pripája sa k poslednému veľkému dielu posolstva tretieho anjela, keď narastá do mohutného volania. A Boží ľud je všade pripravovaný obstať v hodine pokušenia, s ktorou sa má čoskoro stretnúť. Videla som, ako na nich spočíva veľké svetlo, a oni sa spojili v tomto posolstve a nebojácne s veľkou mocou hlásali posolstvo tretieho anjela.

„Anjeli boli poslaní, aby pomohli mocnému anjelovi z neba, a počula som hlasy, ktoré akoby zneli všade: Vyjdite z nej, ľud môj, aby ste nemali účasť na jej hriechoch a aby ste neprijali z jej rán; lebo jej hriechy dosiahli až do neba a Boh sa rozpamätal na jej nepravosti. Toto

posolstvo sa zdalo byť dodatkom k tretiemu posolstvu a spojilo sa s ním tak, ako sa polnočné volanie spojilo s posolstvom druhého anjela v roku 1844. Sláva Božia spočívala na trpezlivých, očakávajúcich svätých a oni neohrozene dávali posledné slávnostné varovanie, ohlasovali pád Babylonu a vyzývali Boží ľud, aby z neho vyšiel, aby unikol jeho hroznému údely.“ Spiritual Gifts, zväzok 1, 193, 194.

Polnočný výkrik sa pripojil k druhému anjelovi a anjel zo zjavenia osemnástej kapitoly sa pripája k tretiemu anjelovi; a keď sa pripája k tretiemu anjelovi, opakuje pripojenie Polnočného výkriku a druhého anjela na počiatku adventizmu. Na základe dvoch svedkov, druhého a tretieho anjela, má každé anjelské posolstvo druhotné posolstvo, ktoré ho zmocňuje mocou. Títo dvaja svedkovia učia, že keď prvé anjelské posolstvo prišlo do dejín, musel potom nastať bod, v ktorom bolo toto posolstvo zmocnené mocou druhotného posolstva. To, prirodzene, platilo aj o prvom anjelovi. V prvom odseku dlhého úryvku, ktorý sme práve uviedli, sestra Whiteová pripisuje prvému anjelovi tie isté charakteristiky, aké Ján pripisuje anjelovi zo zjavenia osemnástej kapitoly, keď hovorí: „Bolo mi povedané, že jeho poslaním bolo osvietiť zem svojou slávou a varovať človeka pred prichádzajúcim Božím hnevom.“ Je zrejmé, že v tomto úryvku sa odvoláva na prvého anjela.

Posolstvo prvého anjela prišlo v roku 1798 a následne bolo zmocnené 11. augusta 1840, keď sa skonila osmanská nadvláda. V tom čase mocný anjel zo Zjavenia desať zostúpil z neba a položil jednu nohu na zem a druhú na more. Predstavuje zmocnenie prvého anjela, a práve to stotožňuje dielo prvého anjela s tým istým dielom ako dielo anjela zo Zjavenia osemnásť. Oba mali osvietiť zem svojou slávou, avšak anjel zo Zjavenia osemnásť sa pripája k tretiemu anjelovi, tak ako sa Polnočný výkrik pripojil k druhému anjelovi a tak ako sa anjel, ktorý zostúpil v Zjavení desať, pripojil k prvému anjelovi.

Preto, keď prišiel prvý anjel, bolo odpečatené posolstvo, ktoré vytvorilo dve skupiny uctievačov. Keď bolo posolstvo prvého anjela zmocnené anjelom zo Zjavenia desať, mal v ruke knižku, ktorú prikázal Jánovi zjesť, čím sa ukázalo, že priniesol posolstvo, odpečatil ho a ono vytvorilo dve skupiny uctievačov. Keď prišiel druhý anjel, Polnočný krik a tretí anjel, bolo odpečatené posolstvo, ktoré skúšalo a vytvorilo dve skupiny uctievačov.

Úryvok, ktorým sa zaoberáme, zdôrazňuje prostredníctvom porovnania dejín Krista s dejinami milleritov, že postupný proces skúšky, ktorý prebiehal v dejinách milleritov, prebiehal aj v dňoch Krista, ktoré boli koncom starovekého Izraela. Ak postupný proces skúšky prebiehal na začiatku duchovného Izraela a na konci starovekého Izraela, potom bude postupný proces skúšky aj na konci duchovného Izraela, tak ako bol na začiatku starovekého Izraela.

V dejinách milleritov by to predstavovalo päť odpečatení, ktoré od roku 1798 až do 22. októbra 1844 skúšali a vytvorili dve triedy uctievačov. Tento úsek jasne učí, že ak neobstojíte v jednej skúške, neobstojíte ani v nasledujúcej, lebo sa o to ani nepokúsite. Rovnako je zrejmé, že v čase Krista sa proces skúšania završuje tým, že niekdajší vyvolený zmluvný ľud sa ocitá v úplnej temnote vzhľadom na plán spasenia. Daniel a Ján predstavujú tých, ktorí počúvajú hlas za sebou, tých, ktorí prešli postupným procesom skúšania, vyžadujúcim osobné skúmanie každej novej pravdy, ktorá bola odpečatená.

Knihy Daniel a Zjavenie sú jednou knihou a Daniel a Ján sú dvoma svedkami tejto jednej knihy. Jeden svedok je začiatkom knihy a druhý svedok je koncom knihy. Obaja svedkovia symbolicky podstúpili smrť a vzkriesenie; jeden bol prenasledovaný médsko-perzskou ríšou (predobrazom Spojených štátov) a druhý prenasledovaný Rímom (predobrazom pápežstva). Ján je prenasledovaný preto, že zachováva sobotu, v súlade s tým, že Daniel je prenasledovaný za to, že odmietol zmeniť svoje bohoslužobné praktiky. Spoločne predstavujú tých na konci sveta, ktorí sú prenasledovaní za to, že odmietajú prijať uctievanie nedele namiesto soboty siedmeho dňa.

Ľud, ktorý predstavujú Daniel a Ján, bol alebo bude tými, ktorí sú zapečatení; lebo keď bol Daniel uvrhnutý do jamy levov za to, že neuposlúchol kráľov „výnos“, kráľ zapečatil kameň, aby sa úmysel nemohol zmeniť. Daniel bol zapečatený pre večnosť, pretože kráľov výnos, a takisto autorita jeho pečate, sa podľa zákonov Médov a Peržanov nemohli zmeniť. Kráľova pečať bola priložená na kameň a dvere boli zatvorené. Dvere sa zatvárajú pri nedeľnom zákone a nikto ich nemôže otvoriť, tak ako boli dvere zatvorené 22. októbra 1844. Toto bol jednoduchý príklad dôležitosti uvažovať nielen o prorockých udalostiach, ktoré sú v proroctve predložené, ale aj o dôležitosti uplatňovať okolnosti obklopujúce proroka, keď je znázornený v rámci príbehu.

Toto je však aj názorné poučenie o sile toho, keď sa začiatok (kniha Daniel) a koniec (kniha Zjavenie) posudzujú spoločne ako dvaja svedkovia toho istého proroctva, lebo na potvrdenie biblickej skutočnosti sú potrební dvaja svedkovia. Predpovedané udalosti i znázornenie činností prorokov v súvislosti s proroctvom sú oboje inšpirované.

Celé Písmo je vdýchnuté Bohom a je užitočné na učenie, na karhanie, na naprávanie, na výchovu v spravodlivosti, aby bol Boží človek dokonalý, ku každému dobrému skutku úplne pripravený. 2 Timotejovi 3,16.17.

Ak predpovedané udalosti Biblie znázorňujú koniec sveta, potom znázornenie proroka a jeho okolia, keď prijíma predpoveď a vydáva o nej svedectvo, je znázornením konca sveta. Preto, keď sú prorokovo okolie a činnosti prorocky znázornené, prorok je znázornením Božieho ľudu na konci sveta. S týmto porozumením, keď spojíme líniu Malachiášovho proroctva o Eliášovi s líniami štrnástej a osemnástej kapitoly Zjavenia, všetky spoločne vydávajú svedectvo o dejinách posolstva posledného varovania — no ich svedectvo je dvojaké.

Posolstvo pozostáva z predpovedaných udalostí, ktoré sú vonkajšie vo vzťahu k Božiemu ľudu, a druhotné svedectvo pozostáva zo skúsenosti proroka pri prijímaní a ohlasovaní posolstva. Prorocký koncept dvoch prorockých línii, predstavujúcich vonkajšiu a vnútornú stránku tých istých dejín, bol priekopníkmi adventizmu rozpoznaný a zaznamenaný vo verejnom zázname. Klasickým príkladom tohto použitia zo strany priekopníkov je podľa môjho názoru to, keď určujú, že sedem cirkví v Zjavení a sedem pečatí v Zjavení sú paralelné dejiny, ktoré označujú vnútorné a vonkajšie dejiny cirkvi. Pečate predstavujú vonkajšie dejiny, cirkvi vnútorné.

Eliášovo posolstvo v Malachiášovi a v kapitolách štrnásť a osemnásť Zjavenia označuje to isté záverečné výstražné posolstvo, ktoré je v prvej kapitole Zjavenia označené aj ako „Zjavenie Ježiša Krista“. V prvej kapitole dal Boh Otec toto posolstvo Kristovi, ktorý ho potom dal Gabrielovi, ten ho dal Jánovi a Ján ho potom poslal cirkvám. Eliášovo posolstvo, ako aj posolstvá predstavené v

prvej, štrnásť a osemnásť kapitole Zjavenia, sú tým istým posolstvom.

A duchovia prorokov sa podriaďujú prorokom. Lebo Boh nie je pôvodcom zmätku, ale pokoja, ako vo všetkých cirkvách svätých. 1 Korint'anom 14:32, 33.

Je to vždy to isté posolstvo, lebo „proroci sa podriaďujú prorokom“. Slovo preložené v týchto veršoch ako „podriaďujú“ znamená: „podriaďiť; zvratne poslúchať: – byť pod poslušnosťou (poslušný), dať pod, podmaniť, (byť, urobiť) podriadeným (komu, čomu), byť (dať) v podriadenosti (voči, pod), podriaďiť sa.“ Všetci proroci sa navzájom zhodujú a sú si navzájom podriadení, inak by posolstvo, ktoré prinášali, vyvolávalo zmätok.

Všetky prorocké znázornenia posolstva posledného varovania predstavujú to isté posolstvo. Pánovým zámerom je, aby tí, ktorí sú v podobenstve o desiatich pannách považovaní za „múdрых“, ktorí sú tiež nazvaní „múdrymi“, čo „rozumejú“ „rozmnoženiu poznania“, keď je kniha Daniel odpečatená, rozpoznali zvláštne posolstvo, keď je odpečatené. Toto rozpoznanie sa uskutočňuje uplatnením metodológie biblického štúdia, ktorá je osobitne označená v samotnej Biblii. Táto metodológia sa uskutočňuje v súlade s Izaiášom dvadsiatou ôsmou kapitolou prostredníctvom procesu, v ktorom sa rozličné prorocké línie, ktoré sa zaoberajú biblickým námetom, privádzajú paralelne k sebe navzájom, aby sa ustanovili správne prorocké udalosti.

Prosím o vašu trpezlivosť, keď tu tento článok uzatvárame; v nasledujúcom článku budeme v týchto myšlienkach pokračovať.